

Strona Gminy Kłobuck

https://www.archiwum.gminaklobuck.pl/o_gminie/herb/printpdf

Herb

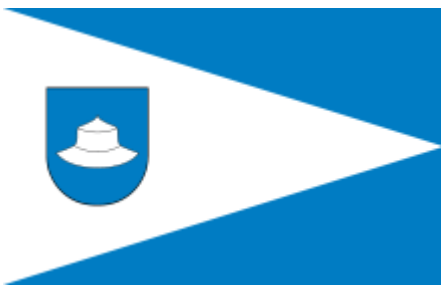
Nowy herb, flaga, baner i pieczęć Gminy Kłobuck

Po uzyskaniu pozytywnej opinii Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji **Uchwałą Nr 510/LI/2010 Rady Miejskiej w Kłobucku z dnia 09.11.2010 r. ustanowiono nowe symbole Gminy Kłobuck: herb, flagę, baner i pieczęć.**

Herb Gminy Kłobuck wyobraża hełm koloru srebrnego na błękitnym polu tarczy.

Flagę Gminy Kłobuck stanowi płat o proporcjach 5:8 (szerokość do długości) w barwie błękitnej, na nim trójkąt biały od drzewca (od skraju czoła) do środka skraju swobodnego. Na trójkącie białym, w środku czoła wyobrażenie herbu

Baner Gminy Kłobuck stanowi płat o proporcjach 1:4 (szerokość do wysokości) w barwie błękitnej, na nim trójkąt biały od skraju górnego do środka skraju dolnego. Na trójkącie białym, poniżej skraju górnego wyobrażenie herbu Gminy Kłobuck.

Pieczenie i herb miasta Kłobucka należą do ciekawszych zabytków sfragistyki i heraldyki municypalnej w Polsce, nic zatem dziwnego, że od prawie stu lat zwracają uwagę badaczy oraz miłośników historii regionalnej. Wspominało je wielu autorów, poczynając od Wiktora Wittyga, który w 1905 roku opublikował zgromadzone przez siebie pieczęcie, w tym dwa odciski odnoszące się do miasta Kłobucka.

Najstarsza, zachowana do naszych czasów pieczęć miasta Kłobucka uwzględnia godło stanowiące przez wiele stuleci najważniejszy symbol wspólnoty miejskiej. Nie był on czytelny jeszcze dla Wiktora

Wittyga, który publikując ów zabytek sfragistyczny zanotował iż „przed stawia niezrozumiałe wyobrażenie coś na kształt klosza z gałką u góry” . Reprodukowany przy tym odcisk lub wykonany z tego samego tłoka, przechowywany jest po dziś dzień w Bibliotece Czartoryskich w Krakowie w zespole sfragistycznym określanym jako „Zbiór W. Wittyga” . Z czasem stwierdzono jednak, że godło niewątpliwie wyobraża żelazny hełm o wielce charakterystycznej formie, z baniasto wydętym dzwonem i dość szerokim rondem. Wyobrażony typ kapalinowego hełmu, obok hełmów garnczkowych i tzw. Łepków, stanowił w zestawie późnośredniowiecznego uzbrojenia w Polsce najbardziej powszechny element ochronny głowy.

Nie ulega wątpliwości, że herb Kłobucka należy do tzw. „symboli mówiących”, czyli starających się wypowiadać nazwę miasta. W tym przypadku trafia nam się przekaz wyjątkowej wagi: Oto sam Jan Długosz, dziejopis powiązany z Kłobuckiem licznymi więzami i znający miejscowe realia owej doby jak mało kto, poczynił w sprawie nazwy miasta pewne uwagi, przekazując nam lokalne podanie o założeniu osady. Mówi się, że w okolicy, w której powstała osada odnaleziono hełm żelazny (galeam), który po polsku nazywano „kłobuczek”, stąd powstała nazwa osady „Kłobucko”. Przy okazji informacji dotyczących klasztoru Kanoników Regularnych w Kłobucku, którzy miejscowy kościół parafialny objęli w roku 1454 właśnie z inicjatywa Jana Długosza legenda ta została wydatnie rozwinięta.

Legendarne tradycje kłobuckiego hełmu, symboliczne jego walory oraz powiązany z nimi zespół skojarzeń, zbudowany na podstawie etymologizowania nazwy „Kłobucko”, niemal narzucały godło miasta w takiej, a nie innej postaci.

W ciągu XVI wieku władze miasta posługiwały się opisana pieczęcią niezmiennie by zarzucić ją ostatecznie w następnym stuleciu. Sprawienie nowej pieczęci pociągnęło za sobą pewną ewolucję godła ukształtowanego zapewne z duchem epoki. Dość wyraźna zmiana cech stylistycznych godła nie oznaczała zarzucenia jego wymowy symbolicznej. W dalszym ciągu mamy do czynienia z symbolem „mówiącym”, albowiem wyobrażony kapelusz w okresie staropolskim z powrotem można już określić w sposób jednoznaczny. Nie bez znaczenia był tu wpływ sztuki barokowej, czy nawet ówczesnej mody. Faktem pozostaje że żelazny hełm zamienił się w filcowy kapelusz, umieszczony w polu tarczy, co dla rozwoju heraldyki miejskiej ma niepośrodkowe znaczenie. Owa pieczęć poświadcza heraldyzację dawnego godła miejskiego. Tym sposobem otrzymujemy sygnał, że symbolem wspólnoty miejskiej stał się herb we właściwym tego słowa znaczeniu.

Tradycja heraldyczna Kłobucka, podobnie jak innych miast polskich uległa przerwaniu na okres ponad stu lat. W roku 1811 władze Księstwa Warszawskiego zabroniły używania herbów miejskich. Podobne zarządzenie w roku 1822 wydały władze pozostającego pod zaborem rosyjskim Królestwa Polskiego, zwanego też Królestwem Kongresowym. Na obszarze zaboru rosyjskiego władze miejskie, w tym władze miasta Kłobucka, zmuszone zostały do używania narzuconych przez zaborców pieczęci, które pozbawione zostały dawnych akcentów heraldycznych.

Jednak nawet pozbawiona herbu miejskiego pieczęć niebawem przestała być użyteczna. Represje następujące po upadku powstania pozbawiły praw miejskich wiele historycznych miasteczek. W 1870 roku taki wyrok dotknął także Kłobuck, mający wówczas za sobą ponad 500-letnią tradycję egzystencji opartej

na prawach miejskich. Kłobuck jednak - w odróżnieniu od wielu zdegradowanych miejscowości w tym regionie - niebawem po wskrzeszeniu Państwa Polskiego powrócił do swej historycznej rangi.

Ponowne wyeksponowanie herbu na pieczęci miejskiej nastąpiło przed wydaniem przez Prezydenta Rzeczypospolitej rozporządzenia eliminującego godła miejskie z pieczęci urzędowych (w grudniu 1927 roku).

Do końca lat osiemdziesiątych herb kłobucka nie powrócił do pieczęci miejskich. Jego wyobrażenie pojawiało się na licznych drukach okazjonalnych, przedmiotach pamiątkowych czy na tablicach przy rogatkach miasta. Przełom ustrojowy z lat 1989-1990 spowodował odrodzenie samorządności terytorialnej, co naturalną kolejną rzeczą pobudziło zainteresowanie heraldyką samorządową. Historyczna symbolika gmin miejskich powróciła do życia społecznego szerokim nurtem, czemu sprzyjały nowe regulacje prawne.

W 1993 roku Rada Miejska Kłobucka przeprowadziła debatę i podjęła uchwałę określającą wizerunek herbu.. Uchwała ta weszła w formie załącznika do Statutu Gminy Kłobuck, który przyjęty został w 1996 roku.

(źródło: informacje zaczerpnięto z książki pod red. F. Kiryka, Kłobuck Dzieje miasta i gminy (do roku 1939), Wydawnictwo i Drukarnia SECESJA, Kraków 1998 s.407-430)